

ANY XVII.—BATALLADA 903

BARCELONA

19 DE SETEMBRE DE 1886.

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

y 10 centaus paper en l' illa de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y
Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

L' HORISÓN POLÍTICH.

ESPAÑA: — Tot amenassa tormenta,
tot se presenta ennegrit...

si aquell sol no surt de pressa,
com hi ha m'on, m' hi ben lluit.

L'ELECCIÓ DE REUS.

Los electoral dormia com un sach de guix. A coria de desengangs y de miserias vā venirli la son; pero una son pesada y brutal com borratxera de cervesa, que, segons diuen, dura una setmana.

Ni la lluentor de les idees, ni l'estimul dels interessos públichs eran motius suficients á despertar-lo.

Las eleccions se feyan á gust de unas quantas dotzenes de capitossos, partidaris del govern que ocupava l'candelero en lo moment de ferse.

Ni un elector entrava als colegis.

Tots feyan campana. Aixó si, l'endema eixian las actas plenes de números y resultava que centenars de milers d'electors havian nombrat á tal ó qual individuo, molt conegut á casa sèva, pare de la pàtria.

Los homes més sensats exclamaven:

—Mès valdria suprimir de una vegada una farsa tant repugnant. Necesita l'govern á tals ó quals diputats? Que agafí ploma y paper y que 'ls nombrí de real ordre.

Tal era l'estat de l'opinió pública, als onze ó dotze anys de restauració borbònica.

Pero hi ha síntomas de que la qüestió ha de mudar d'aspecte.

En lo districte de Reus y en las últimas eleccions de diputats provincials pot dirse que s'ha iniciat la nova era de la regeneració electoral.

Allá hi ha hagut verdadera lluya, competència desesperada.

Los electoral s'ha despertat tot d'una; los coleis electoral s'han omplert d'electors, la quarta part de la representació de aquell districte en la Diputació provincial de Tarragona s'ha disputat pam á pam ab verdader empenyo.

¡Sursum corda! Obrim lo cor a l'esperança... i obrim las butxacas á las monedas de cinch duros!

Perque la causa d'aquest verdader miracle han sigut las cinquenas. ¡Y tant pocas que 'n corran avuy dia!

Al drinch halagador de las citadas monedas, lo cos electoral ha estirat los brassos, ha obert la boca... y quan los partidaris assalariats de certa candidatura han vist tanta boca oberta, han dit al candidat:

—Digui, senyor marqués, ètè medi de taparlas totas? —Tinch medis de sobras, ha repost lo marqués.

—Donchs, descansí, la victoria es nostra.

No podia fallar: sèva ha sigut la victoria. Perque, com diu un personatje de una celebre comèdia de Ruiz de Alarcón:

«A quién no dobla un doblon? ¿Qué escudo contra un escudo?»

Numerosos agents van posarse á recorre 'ls pobles del districte: tots duyan las butxacas plenes de ginesta. —¡A duro!.. ¡A dos duros!.. ¡A tres duros lo vot!

Alguns feyan lo pagés. —¡A quatre duros!.. ¡A cinch duros!.. deyan los agents.

—Cinch duros?.. ¡Vingan! responian los més exigents.

Y ab aquestas rodetas d'or, la voluntat electoral, entrava llisquenta, sense sorachs ni trontolls á las glòriosas urnas, de las quals havia d'eixirne la més portentosa de les victorias.

Y perque vegin lo poder miraculos de aquestas medallitas, han de saber que l'afortunat candidat que tant b'eb manejalarlas, sense ser vehi de la província de Tarragona, qualitat indispensable per desempenyar lo càrrec de diputat provincial, ha resultat ser tal vehi, per obra y gracia, segons diuen, de l'arcaldia de Cambrils.

Tots vostés lo coneixen. Tots vostés l'han vist sortir mil vegades del seu palacio del Passeig de Gracia: tots los barcelonins pensavan sens dupte tenirlo per compatrici, acostumats á veurel á peu y á caball, en breach y en carretella, sempre ab aquella cara morena y peluda y privada de tota expressió, que feya exclamar al contemplarlo:

—Diners pots tenirne; pero... Dóuchs los barcelonins viviam en un error. Quan tothom lo creya barceloni, ha resultat que ja feya qui sab los anys que vivia á Cambrils, en plena província de Tarragona.

L'hoste del palacio del Passeig de Gracia, no era 'l verdader marqués de Mariano, sinó un tipo qualsevol disfressat y caracterissat convenientment per donarnos la castanya. Lo verdader marqués de Mariano vivia á Cambrils, apilotant dobletas de cinch duros y esperant l'ocasió de fer triufalment la sèva entrada en lo palacio de la Diputació provincial de Tarragona.

¡Y quina trascendencia té per aquella província l'triunfo sorprendent de aquest minyò!

Quants partidaris, guanyats tots ab un dia, ab una hora, ab un instant, no més que ab lo temps que s'invierteix en posar á las mans una dobleta de cinch duros!

Alguns creuhen que 'l flamant diputat provincial ha obrat aixis per honrar al seu jefe Romero Robledo.

Pero aixó no es veritat; lo marqués de Mariano es lo fundador de un nou partit: lo partit cincuentista.

Conta ab gent devota y de gran empuje. Fins se 'n ha emportat elements del mateix Sagasta. Hi sentit á dir que 'l senyor Cañellas, diputat a Còrts pel Vendrell y aspirant á una direcció general, s'ha posat incondicionalment á las ordres del marqués de las dobletas de cinch duros.

Qui s'espera 's desespera.

Y penas ab quartos, no son penas; son cinquenas.

¡Y las reformas que 's farán en alguns pobles de aquella província, gracies á la ginesta del Sr. Marques! De un d'ells se conta, modelo de patriotisme, quals electors van renunciar á tota recompensa individual, accordant invertir lo producte dels vots en una millora pública.

Una part dels veïns eran partidaris de una carretera; y ls altres obtavan per un cementiri.

Vá posarre 'l punt á votació y van guanyar aquests últims.

Aixis, donchs, á espensas del diputat se construirá un cementiri.

Proposém que al bell mitj s'hi coloqui l'estàtua del marqués de Mariano abocant tales de monedas de cinch duros, sobre un panteón, ab la següent inscripció:

«AQUÍ JAU LA LEGALITAT ELECTORAL.»

P. K.

REVISTA EUROPEA.

O hi ha que donarhi voltas: la cosa está á punt de carmetxo.

Quan vareig véure aquella estrella ab qua que va a pareixer ara fa alguns anys, ja vareig dirho:—Tindrém guerra.

Y ja ho veuen: la estrella ab qua está pròxima á quedar com un home.

Los diplomàtics van y venen; lo telégrafo casi no pot dir faba; las notas, memorandums, ultimatums y casus bellis ho invadeixen tot.

L'atmosfera està empapada d'un baf de pólvora que tapa 'ls esperits.

Decididament: aquí va á passar alguna cosa.

Pero la qüestió es aquesta. ¿Qué passarà?

L'enredo de Bulgaria no pot subsistir gayre temps en l'estat en que 's troba.

Y com que l'embolic es serio, per desferlo s'hi ha de donar una estiragassada solemne.

Si á estirar fos un tot sol, menos mal. Trencantse sempre la corda per la part més flaca, Russia pegaria estrabada, de la Bulgaria se 'n farien deu pedras y s'hauria acabat la funció sense incidents notables.

Per desgracia—ó per fortuna, que aixó es impossible determinar—son molts los que tenen la grapa sobre la madeixa, y no n'hi ha cap que vulgui deixarla sense endursern algun trosset.

—Si trayeu los dits d'aquí—crida Russia,—dese 't butxaco l'eyna y 'm poso á fer desgracias.

—Si arribas á moure un peu—replica l'Austria—'t desfaig la fisonomia.

—Si 'us atreviu á barallarvos—anyadeix l'Alemanya—m'hi aboco de cap y surti lo que surti.

Y aquí tenen la pintura de la situació, en primer terme.

Darrera dels protagonistas, hi ha tres ó quatre interessats en lo plet, que allargan las orellas y procuran enterarse dissimuladament de la marxa de la cosa.

L'Inglaterra fa véure que s'illustra las botas, y lo que fa realment es esmolar lo bisturi per tenirlo á punt.

L'Italia 's banya voluptuosament en las seves platjas, y mentres tant neteja las quillas del *Dandolo*, del *Dulio* y del *Lepanto*... no per res, sino perque puigui corre més depressa.

Per la sèva part, Turquia torna á posar en joch las seves eternas camàndulas, y supo-ant que més mala-ment que avuy ja no pot estarhi, apela á la proverbial

socarroneria mahometana per treure del conflicte lo millor partit possible.

¡Y la França!

¡Vajin a sapiguerhol! Lo seu lema es aquest:—Reserva, misteri y silenci. Y en honor de la veritat, dónada la naturalesa del negoci y en vista de que tot-hom procura ocultar tant com pot las sèvas intencions, França fa santament en rodejarse d'enigmas, perque entre sàtrapas, con més satrapa es un, millor.

França veu que l'enredo porta qua.

Y per xo diu:—Féume un nus a la mèva.

Hi ha esperits calculadors, d'aquestos que veuen las coses de lluny, que donan la guerra no com á inevitable, sino com á necessaria, indispensable, precisa.

Y basta cert punt, no 'ls falta rahò.

Verdaderament; d'uns quants anys á aquesta part las grans potencias han perdut l'oremus. Portadas pels recels y las desconfians, han comensat á armarse de cap a pèus, han cregut luego qu'era precis armarse una mica més y han acabat per desapareixre sota una pila de fusells, canons, ametralladoras y demés quincalleria séria.

De què 'ls ha servit tot això?

Fins avuy de res: 's han empenyat hasta la camisa per comprar ferros y pólvoras, y ara 's troben ab un bon armament, això si, pero sense un quartó á la butxaca ni un pà á la post.

Los hi ha passat com al home que per lo que puga succehir compra un revolver, y al cap d'un quant temps, veyst que 'l gasto està fet y 'l arma no li serveix, se determina á tirar tiros á qualsevol, y dispara sobre la sèva dòna, sobre la criada, sobre 'ls veïns, ó, y això es lo més usual, sobre 'l propietari de la casa bont viu.

Las grans potencies no poden soportar ni 'l pes ni 'l gasto del armament formidable que 's han carregat sobre las espalles, y volen desférser de 'n modo ó un altre, promovent un escàndol.

Yes molt probable que ho consegueixin y que alguns dels que més ho buscan se 'n tornin a casa ab los passos aixafats y la qua entre camas.

Si 'i xoqu arriba, los efectes han de ser espantosos.

Russia abocarà sobre 'l centro d'Europa los seus millions de soldats de línia y 'ls seus infernals esquadrons de cossacos; Austria resistirà l'empenyida apoyada per Alemanya é Inglaterra y probablement per Italia; y França y Turquia s'hi enredaràn á lo millor, perque l'espectacle resulti més edificant y complert.

La primera senyal no pot ferse esperar: la situació es insostenible y 'ls brassos que 's han alsat han de caure.

Perque si després de tot resultés que no hi ha res de lo dit y s'arreglés tot en bona armònia, seria cosa d'encararse ab los directors del tinglado europeu per dils hi:

—Ja veurán, senyors: fassin lo favor de tornarlos lo ral, que no volém més comèdia.

FANTASTICH.

NA pintura al viu del ministeri de Foment:

Se presenta á aquella santa casa un alt personalaje: are no 's pensin que siga 'l gegant de la ciutat, un personalje de carn y ossos, y ja no demana pèl ministre, per quan ja sab qu' es á Galicia á prendre la fresca.

Demana, si, per un director general; y resulta que no hi es; pregunta per un altre director, y tampoch hi es; pregunta per un oficial, per dos, per tres, y no hi troba á ningú.

Cansat y aburrit se 'n torna á casa sèva, deixa passar algunes horas y demana per teléfono, al telegrafista del ministeri. La pregunta queda sense resposta y al cap de un bon rato, arriba un propi á casa sèva, dihenlit:

—No es possible contestarli: 'l telegrafista se 'n ha anat á dona un vol.

Aquí tenen una prova de que 'ls ministres no son necessaris. Ja veurian vostés com suprimintlos tot marxaria del mateix modo.

Uns oficials alemanys han visitat cómodament las illes Balears, alsant planos del terreno y de las fortificacions. Dits oficials portaven los papers en regla. Figúrinse que tenian autorisació escrita del ministeri de la Guerra manant que se 'ls franquejés l'entrada á tots los castells.

En un altre país menos desgraciat que 'l nostre, lo ministre de la guerra que haguès portat fins á tal ex-

trém sa complacencia ab un extranger codiciòs, aniria á la barra á respondre dels seus actes.
Aqui serà molt facil que li dongan un nou entorxat.

Dissapte passat va celebrar-se á Santa Maria del Mar un solemne aniversari en sufragi dels catalans que moriren en 1714, defensant a Barcelona contra les tropas de Felip V.

Lo canonje Collell havia de pronunciar l' oració fúnebre; pero l' bisbe Català va privarla.

Los catalanistas cobibits pel bisbe *Català!*...

No hi ha més remey: ó l' bisbe deixa de dirse *Català*, ó ls partidaris de *La Renaixensa* renuncian al nom de catalanistas.

—Y l' sermó preguntava un assistent á la ceremonia que no estava enterat de las ordres del bisbe *Català*.

—Lo sermó, va respondre un entusiasta de 'n Collell: lo sermó va per dins.

Jo no aprobo, ni reprobo la ceremonia.
Partulari acerri de la lliberat, crech que tothom té dret de fer lo que se li antotxi, sempre qu' en ferho no hi haja perjudic de tercer.

Y se m' figura que si una manifestació mansa podian fer los catalanistas, era la celebració de un aniversari en sufragi de unas animetas que fa la friolera de 172 anys que viuen fora del cos... que ni siquiera tenen dret electoral.

Quan la centralisació s' enteri de que 'ls catalanistas atacan á Felip V. exclamarà en lo llenguatge oficial:
—Ahí me las dén todas!

Desenganyar-se; l' poble de l' última meitat del segle XIX viu més de aspiracions que de recorts.

Los héroes del any 1714 pertanyen á la historia, y las preocupacions de aquella época, també.

No es per a qui, per abont pot ferirse al mónstruo del centralisme que 's xucla la vida de la nació.

Aquests assumptos se prestan tot lo més, per fer una poesia y aspirar á un premi dels Jochs Florals.

Lo duch de Sevilla, pres á las illes Balears, pèl cébre assumpcio del cos de guardia del Palacio real de Madrid, s' ha escapat del seu *retiro*, refugiantse á França.

Y ara diuhen que l' govern no 's preocupa gens ni mica d' aquesta fuga.

Es lo millor que pot fer; no preocuparshi
Perque ara així com així,
—segó s' deya un fusionista,—
haventlo perdut de vista,
no l' haurem de mantenir.

Estém en plé setembre, l' gran mes de la cullita dels rahims

Y de la cullita de las ideas.
A l' any 68 !quina gran anyada! !Quin mes de setembre més felisi!

!Y aquest any no culliré res!
!Qui sab! De tots modos, paciencia y constancia;
constanca y paciencia que ja 's madurarán.

Mala noticia.
Abundan extraordinariament los bitllets de banch falsos.

Per supuesto, que aquesta noticia es dolenta pèls que solen tenir bitllets de banch.

Perque lo qu' es per nosaltres...

!No diu qu' estavam tant bè?
!No diu que reynava una calma tal que no 's movia ni una fulla del arbre de la politica?

!No diu que 'no se sentia 'un tró, ni brillava un mal llampech, ni 's veia un nívol?

Donchs tot de un plegat ha vingut á interrompre la dormida de 'n Sagasta 'l moti de la Corunya.

Res; unas quantas verduleras que perden la pacientia, unas quantas barracas que s' arbolan, uns quants soldats que surten al carrer ab las eynas preparadas; uns quants tiros y uns quants morts y ferits.

La situació estava aburrintse.
Al últim ha lograt distreure's.

L' arcalde de Barcelona ha deixat la vara.
¡Eyi! Ara no s' entussiasmin. L' ha deixada interinament.

E interinament s' ha fet càrrec d' ella lo senyor Fontrodona
¡En buenas manos está... la vara!

Lo Sr. Seoane ha enviat una carta al *Resúmen*, assegurant que á la primera ordre del rey de las húngaras, se tiraran al camp 30 mil vascons. garas.

L' ordre aquesta, en opinió del mateix senyor, no tardara dos anys á donar-se.
Traducció literal:—No tardaré dos anys á tenir la

República. Los carlins fan sempre 'l paper del gos del hortola.
Ni menjan, ni deixan menjar.

!Qué tal? !qué 'n saben de la Granja?
Sembla que 'n Sagasta no se 'n mou... perque...
vaja, perque diu que hi corran uns ayres molt frescos,
y molt purs y molt bons per las personas de pit delicat,
y com que don Práxedes la sab molt llarga...
En si, que l' home s' hi troba molt bè.
Y jo me 'n alegro.

Per la província de Murcia corra una dona de uns trenta anys, mare de un nen de tres, que tots dos fan miracles, los més assombrosos.

Una de sus habilitats més freqüents consisteix en curar als coixos.

No puch ferhi més: per més que fassa, no puch creure aqu stas cosas, y no las creuré fins que veji que realisi l' portento de fer tenir quartos als endarrerits.

O encare millor: fins que fassi tenir paraula á n' en Sagasta.

CARTA DE FORA.—Lo rector del poble de San Martí de Riells deu ser un home d' humor. Figúrinse que l' altre dia varen anarí a buscar pera combregar á un veí qu' estava morintse y l' home va tenir la ocurrencia de respondre al que li duya l' avis:—Fá massa calor y no estich per patir; per lo tant, aquí teniu aquest llibre, doneulo al malalt perque 'l llegeixi y li farà 'l mateix efecte que 'l combregar.

Verdaderament, hi ha capellans que han equivocat la carrera; verbi gracia 'l de San Martí de Riells hauria sigut un gran actor cómich, perque lo qu' es de gracia 'n tè per vendre.

VARIACIONES.

Segons rumors que propalan uns quants tipus descontentos s' han alsat varias partidas que demanen... no sé que.

Si 'ls haig de parlà ab franquesa, lo qu' es jo ab aixó no hi crech, perque ab la calor que corra, ningú s' alsà; tothom jeu.

Una noticia estupenda, grandiosa, piramidal; de aquellas que esteborneixen, que pasman, que deixan blau.

Durant l' última senmana en Salamanca ha callat, y no ha tingut conferencies ab cap més corresponsal.

En Pavia ara 's dedica á sabatejá ab bras ferm als militars, xichs ó grossos, que no filau massa dret.

¡Magnific! Pero preguntó, si aixó que ara ell preten fer s' hagüès fet sempre aquí á Espanya, avuy !qué seria d' ell?

Contan que 'n Martinez Campos l' altre dia se 'n va anar tot decidit á la Granja, una mica preocupat.

Y al serhi, diu que l' pobre home va comensá á meditar sense poguer recordarse del perquè hi havia anat.

Rellevat por don Venanci, l' incomparable Moret s' ha escorregut á Escoriala á refresharse la pell.

Y ara 's veïns d' aquell poble, sense sapiguer per què, diu qu' exclaman en vèu baixa:—Ay, ay! !quin olor se sent!

Molts periódichs s' entretenen parlant, no més per parlar, de la fetxa més probable en que las corts s' obrirán.

Jo aquest dia ho preguntava á un tossinayre molt gat, y va dirme:—A mitj Octubre, com tots los anys, ja se sab.—

Las fàbricas diu que 's tancan, lo comers està parat, las cultitas van perdentse, la cassussa 's va escampant.

Aquest istiu, casi 'ls únichs que viuen un xich com cal, son los que fan de ministre y 'ls estableiments de banys.

Casi no passa un sol dia sense que s' senti dir que algun peix-gros fusionista diu pestes del seu partit.

Si això dura, 'l nom que porta la fusió s' deurá abolir, y tindrán de batejarla titulantla: *Olla de grills*.

Per fi havém sortit de duptes: lo *Tercer* ha determinat dintre dos anys veni á Espanya y posar-se á governar.

Don Carlos ab això proba qu' es un home molt galán... ¡Donarnos dos anys de piasso per prepararli 'l bossall!

Calculant las conseqüències de la gran qüestió d' Orient, alguns s' ocupan d' Espanya y del paper qu' hi pot fer.

Lo millor papé es mirars' ho y no ficars' hi per res... ¡No t' emboliquis, Gutierras, que t' podrian fer malbien!

L' un ministre os á Galicia, l' altre á Aragó reposant, l' altre roda per Asturias... tots, tots estan separats.

¡Qué tè, pues, d' extraordinari que avuy dia 's parli tant del famós *separatisme*, si 'l govern l' ha comensat?

C. GUMÀ.

la Corunya va proclamar-se l' estat de siti.

Y va venir desseguida allò de: «Los grups compuestos de més de tres persones, seran disueltos á la fuerza.» ¡Pobres fotògrafs! Després de tot son ells los qui pagan la festa.

Perque suposinse que uns quants amics desitjan retratar-se formant grup, y 'l fotògrafo esparverat exclama:

—Vajinse'n, no 'm comprometin.

La Montaña de Manresa assegura que hi ha gran número de veïns de aquella ciutat, coneigits per idees carlistas que cobran sis rals diaris, haventse compromesos á sortir al camp, al primer crit del rey dels d' oros.

¡Càl Si vivím sobre un volcà.

Are suposinse que al rey tanoca li trepitjan un ull de poll.

Està clar, cridarà, y ¡cataplum! ja tenim los carlins manresans á la montanya.

Ja ho veuen: la tranquilitat del pais, depén de una trepitjada.

Diu que las Corts no 's reuniran fins á primers de novembre.

Lo dia hu no será, perque es Tot-sants.

Sembla que ho deixarán pèl dia dos, en que la Iglesia celebra la conmemoració dels fiels difunts.

Gran dia per celebrar los diputats la conmemoració dels fiels electors de las Corts sagastinas.

A Loyola (Guipúzcoa) s' ha celebrat una manifestació política-religiosa a la qual hi han assistit los principals carlins de l' última.

Que 'ls carlins se reuneixin y s' entussiasmin no té res de particular.

Lo que té molt que veure es que 'l governador civil de Guipúzcoa haja presidit la reunión carcunda.

Contribuyents, comensin á estolviar.

Perque de aquestas reunions surten aquellas guerras civils, y las guerras civils se matan ab perdigons de plata.

La vida del carli, pot resumir-se en quatre versos:

M' also, 'm pagan, me retiro;
los acabo y torno á alsarme
y 'l govern torna á pagarme,
y aixis visch, prospero y tiro.

L' emperador de Marruecos ha encarregat á oficials alemanys l' instrucció del seu exèrcit.

Ja cal que l' emperador se lligui 'l turbant sota la barba, perque 'l dia menos pensat se li emportan.

En Melgares ja no corra per Andalusia. En aquest moment viatja pèl extranjer.

Iugal que 'n Cánovas, en Martos y altres personatges.

Aquí á Espanya tots los homes célebres tenen las mateixas aficions.

En Romero Girón era republicà y vá ferse de 'n Sagasta.

Ha sigut algun temps sagasti y are 's gira contra D. Práxedes.

Fatalitat del apellido:

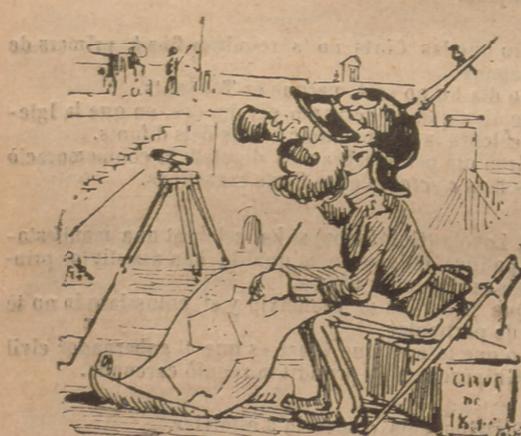
Protecció d' aquests estranys
y antipàtichs alemanys.

Portan aquí un ayguardent...
allí, lo més indecent.

Ab lo permís d'un ministre,
dels castells passan registre.

Y en sent allí dintre 'ls manos,
si volen aixecan planos.

Y embossats sempre 'ls veuréu
espant per tot arréu.

¿Qué ha de fer si 's diu Giron?
Girarse.

Declara en Romero Robledo que veu molt trist lo porvenir d'Espanya.
Ja se sab, per ferli veure alegre, no hi ha més que un medi:
Posarli un pandero á las mans.

Lo govern francés, á fi de favorir á las familias numerosas ha pres l' acort de premiar á tot pare que tinga set fills, facultantlo per designarne un que será educat á expensas del Estat.

Lo govern espanyol procedeix de una altra manera. Al pare que té set fills, li demana set quintos.
O set redencions, qu' encare li agrada més.

Una caricatura anglesa.
Representa á Mr. Gladstone ab una destral á la mà, tallant un arbre.

Tal es la costum del célebre ex-ministre liberal inglés Quan está fora del poder s'exercita tallant un arbre cada dia.

Lo lema de la caricatura diu:
«Podrà tallar arbres seculars; pero no podrá desarrelar una preocupació arrelada.»

— Mamá, gvois que vaji á veure l' entero de la mèva cunisa Enriqueta?

— No, filla mèva: ahir vas anar al teatro y basta ja de distraccions.

Un dentista de moltes campanillas arrenca un caixal á un individuo.

Aquest acabada l' operació li entrega un duro.

Lo dentista ofès:

— Es per mi ó pèl mèu criat aquest duro?

L' individuo:

— Per tots dos.

Diu un adagi castellà que el diablo harto de carne se metió á fraile.

Això mateix es lo que va fer una certa senyora de vida ayrada: cap á sas vellesas va tornarse devota.

Tant devota que fios va fundar un convent á la fàxada del qual va posarhi 'l següent lema:

«Honor á Dios.»

Un dia un antich camarada de la dama, va tenir l' idea de invertir los termes del lletrer, de manera que va quedar dient:

«Adios honor.»

Sortint de sentir Los hugonots deya un escéptich:

— Es una ópera que ni seta d' encárrech.

— ¿Per qué?

— Res, una ópera en que dos menes de cristians se degollan mútuament, ab música de un juhèu.

En un gimnás:

— Ja traballa en lo trapeci?

— Sí, senyor.

— ¿Y sab donar salts mortals?

— No senyor, no hi passat encare dels venials.

Un malalt que jeya en lo llit del hospital va sentir contar que 'l metje que 'l visitava s' havia batut ab un dels seus colegas y exclamà ab véu dolorida:

— ¡Ay senyor, no 'n tenen prou ab nosaltres!

Un estudiant que vivia en una casa de dispesas, va suicidarse penjantse de una viga.

La patrona, alguns dias després va enviar un compte á la familia del suicida en que hi figurava la partida següent:

«Pel terror causat á ma pobra filla que va descobrir lo cadáver: 22 pessetas 15 céntims.»

Un advocat xato y curt de vista, trobantse en l' Audiencia defendent una causa, havia de llegir un document y no podia pér haverse descuidat las ulleras.

Un magistrat que tenia un gran nas al veure'l en semblants apuros, digué:

— No hi ha ningú aquí que puga deixarli unes ulleras y treure'l de apuros.

A lo qual replicà l' advocat:

— Y vosté, senyor magistrat, ¿no podría ser prou amable per deixarme 'l nas? Cregui que ab la meytat ne tindria prou.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA-CONVERSA.—Máquina-Quico.
2. ANAGRAMA.—Tana-Anat Nata.
3. INBRINGULIS.—Pita.
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Civader.
5. GEROGLIFIC.—Per quintos los quartels.

XARADA.

Es en Pau un homenàs
gras y gros, també molt alt,
y té una hu-tres tres-tercera
que 'l subjecta y 'l total.

Y es per dos gran extranyesa,
que 'm hu-tres que rumiar,
lo tenir eix hu la hu-tersa,
de sabernos dominar.

UN TAPÉ Y F.B.E.T.

MUDANSA.

La lleit de total prenia
l' Angeleta, nena hermosa,
y com es escrupulosa
no sé 'l qué hi trobà cert dia
qu' enfadada la deixà,
y es perque dintre del got
hi havia un xiquet de tot
que no sab com 's hi posà.
Després, ab molta total
y avants de saber lo qu' era
al marit de la vaquera
va tractarlo de animal.

PEPET D' ESPUGLAS.

CONVERSA.
— Martí, volia dir á la Maria que vinguès avuy al teatro.

— ¿A quin teatro?
— Búscalo que no soch rellotje de repetició.

SETMESO DEL TÍVOLI.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horizontal, consonant.—Segona: un peix.—Tercera: en los carros.—Quarta: un arbre.—Quinta: un diminutiu.—Sexta: un número.—Séptima: consonant.

A. B. Y NINET DE GARTRÓ.

GEROGLÍFICH
CREUS GATA
TEULA BOLET

LLEIG.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinalles dignas d' insertarse, «ls ciutadans: Mata Parent, E. Tarres, M. Escut, Pallaringa, Pepito Italia, Bonaventura Casas, Galifarre, J. Abril, Sareugif y Ladiv, F. Cabré, Esquitx de còmic, J. Staramsa, J. M. Bernis, Pim, pam, pam, Dos aficionats, M. G., y Noy d' Olot.

No 'ns serveix res de lo qu' envoi els ciutadans: Edacrémi Esoi, Benito Roig, Sebastià Jordà, Un de la roja, Gos y gat, Un impossibilitat, Joaquim Ayne y Rabell, Un monument, Jo y tú, Poch such, J. G., Pepet d' Espuglas, Anton de la Nena, Noy petit, Un estornut, y Agustí Adrogué.

Ciutadà Narcís Bas: Per més que hi buscat, no trobo la carta á què se refereix. Ni ho havia necessitat d' enviar lo seu, perque no tinch temps per contestar a ningú particularment. Pel demés, envihi las notícies que vulga, que si valen la pena, 's publicaran.—S. Obra: Al dir que veurém d' aprofitarho, no 'ns comprometem á res. La poesia qu' envia avuy no serveix.—Paulino Sistach: Gracias, es boníquet.—Maria Grifoll: Tampon marxé bé; però per xó no's desanimí.—Un rabada: No fan per casa.—J. Capvert: No ha estat de sort.—R. Roura: L' article no 'ns convé; del demés aprofitarán bastant. F. B. (Vendrell): Falta la firma.—Soci del Vallès: Aquesta semana ha estat de mala lluna.—Lluís Casellas: ¡Molt bel!—Rumià: No sirva.—Lluís Milla: La poesia que remet es massa realista!

SERAFFÍ PITARRA

SINGLOTS POÉTICH
ilustrats per M. MOLINÉ

VAN PUBLICATS:

La Esquella de la Torratxa.
La Butifarra de la llibertat.
Lo Cantado.
Lo Castell dels tres dracs.
Cosas del oncle!
Ous del dia!

Se venen á 2 ralets cada un en la Llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibreries, kioscos y corresponsals de LA CAMPANA.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22.